

O psima i konjima

Počelo je tako što je njegov pas najednom počeo da šepa a onda je stao i nije se pomerao s mesta. Bio je to prilično veliki pas, mešanac rotvajlera i dobermana, četrdeset pet kilograma, i za svih šest godina, otkako je živio kod Rolf, još nikada nije šepao i još nikada nije iz čista mira stao. Rolf ga je vodio u brda i na more, svakoga dana je išao u duge šetnje sa njim i kad je pas trčao, njegove dugačke uši mrdale su se gore i dole.

"Piti", rekao je Rolf, "šta je bilo, mladiću moj, pa toliko star još nisi." Piti je stajao nasred puta, stražnjih nogu široko rastavljenih, stajao je kao raskrečen, i gledao ga tamnim očima. Trgnuo je povodac, ali pas se nije pomerio. Čučnuo je ispred njega i pomilovao ga po glavi. "Šta je, mladiću moj, šta je to s tobom, hajde da se malo odmorimo. Pa ćeš onda odmah moći da produžiš, je li da, Piti?"

Dao je svome psu ime po Pitu Samprasu, teniseru, ali je u pseći pasoš uneo ime s još jednim "i", da bi to malo zamaskirao. Rolf zapravo nije bio nikakav veliki ljubitelj tenisa, ali je nekoliko puta na televiziji video Pita Samprasa na turnirima i ta elegancija i prividna lakoća s kojom je ovaj nadigravao svoje protivnike duboko ga se dojmila.

A sada je Piti stajao pred njim i nije hteo dalje i glava mu je bila spuštena. Od parka do kuće bilo je još kilometar-dva, i on nije imao snage da ga nosi. Ponekad bi ga iz šale podigao i nosao malo kroz stan, ali pas se bacakao, a njega bi već posle nekoliko metara zabolela krsta.

Ponovo je kratko trgnuo povodac i rekao: "Hajde, dođi, idemo kući, dobićeš nešto fino kad stignemo." I pas pođe nekoliko koraka, stražnje noge bile su mu čudnovato prelomljene ka unutra i malo je šepao, ali hodao je. Išli su kući vrlo sporo i Piti bi povremeno opet zastajao, i on ga je onda milovao i čekao sve dok Piti ne bi bio kadar da nastavi. Živeli su u prizemlju, visokom parteru, i pas se s mukom popeo uz nekoliko stepenica do vrata od stana, iako ga je tog jutra, kad su se vraćali sa prve dnevne ture, bilo teško obuzdati jer je znao da će unutra dobiti da jede.

Otvorio je vrata od stana i Piti je odmah otišao u svoj ugao i legao. "Bogamupoljubim", rekao je, "šta je to s tobom, mladiću moj, pa nećeš mi..." Seo je u fotelju koja je stajala ispred same pseće prostirke. Često je sedeo tu i čitao novine ili gledao televiziju, sa svojim psom pokraj sebe. Trebalo je samo da pruži ruku i mogao je da ga dodirne.

"Nećeš valjda da mi kloneš", rekao je i spustio ruku na Pitijevu glavu i milovao ga iza ušiju, "nikako ne smeš da mi kloneš". Sedeo je u fotelji i gledao u Pitija koji je ležao potpuno mirno, samo su mu se leđa lako podizala i spuštala. U stanu je bilo veoma tiho, samo je frižider zujao iz kuhinje, i on je sedeo i povukao je dlan sa Pitijeve glave, prekrstio je ruke i svaki čas ih nanovo trljao jednu o drugu. Već šest godina su živeli zajedno, Piti i Rolf, i više uopšte nije mogao da zamisli da sedi sam u svom stanu, kao pre osam godina kad mu je žena otišla, samo zujanje frižidera u tišini. Protrljao je ruke jednu o drugu, onda je naglo ustao i otišao u kuhinju. Uzeo je iz kuhinjskog ormara veliku kutiju psećih keksa i izvukao nekoliko komada. Klaparanje ormarskih vrata obično je bilo dovoljno da namami Pitija, ali on sad nije došao ni dok je Rolf istresao kutiju. Stavio je pakovanje natrag u ormar i s šakom punom psećih keksa stajao u kuhinji i čekao. Pored njega je zujao frižider i kako više nije mogao to da izdrži, glasno je viknuo: "Piti, pa gde si, mladiću moj, imam za tebe nešto baš fino!" I onda ga je čuo. Čuo je tapkanje njegovih koraka u hodniku i onda je video Pitijevu glavu u vratima, "Dođi, uzmi ovo tvoje fino", i pas je potrčao k njemu, visoko poskočio, i on je rekao: "Dobro, dosta, sedi sad", i Piti je seo ispred njega i ispružio šapu iako mu nije rekao "Daj šapu", i onda mu je dao jedan keks i Piti ga je zdrobio i pojeo, a on je rekao: "Vidiš li, mladiću moj, kako lepo krckaš, ne ide, znači, tebi tako loše, malopre si sigurno samo bio umoran." Gledao je kako Piti jede jedan keks za drugim i bio je srećan.

"Displazija zglobova kuka", rekao je veterinar i pokazao na rendgensku sliku, ali Rolf u tome nije mogao da se razabere. "Poodmakli stadijum", rekao je lekar, "moralo bi da se operiše. Postoji nekoliko mogućnosti, zlatni implantati, ali s veštačkim zglobovima, prema najnovijoj metodi, moći će da doživi duboku starost."

" Noć, svetla "
- Stefan Meyer / zbirka priča -

"Još pre dva dana je trčao." Piti je ležao pored njega i Rolf je držao ruku na njegovoj glavi. Piti se strašno plašio lekara, u čekaonici je cvilio i zavijao i nije hteo da uđe u ambulantu, iako je tamo samo jednom godišnje dobijao svoju vakcinu, ali mogao je da nanjuši strah drugih bolesnih životinja, i možda čak i smrt.

"To je nasledno", rekao je lekar, "ništa se tu ne može." Dao je Pitiju injekciju s lakom anestezijom da bi rendgenski mogli bolje da ga snime, a onda mu je u zglobove ušpricao kontrastno sredstvo.

"Psi ne pokazuju odmah da imaju bolove", rekao je lekar, "oni ne znaju šta je to, i otkuda. Pokažu tek kad više uopšte ne ide."

Piti je spavao i lekar i sestra hteli su da ga podignu na rendgensku ploču, ali on je rekao: "Nemojte, ja ću to", i čučnuo, obavio ruke oko njega i podigao ga.

"Uz sredstva protiv bolova", rekao je lekar, "može sigurno još neko vreme... ako hoćete da ga poštediti..."

"A onda?" Ruka mu je još bila na Pitijevoj glavi. Piti se još pre nekog vremena probudio iz narkoze, ali je još bio sasvim slab i ležao je pored njega, i Rolf je osećao kako diše.

"Godinu, dve sigurno će još ići", rekao je lekar, "možda i duže, ali od jednog trenutka će se još samo mučiti. Ako nećete da ga operišete..."

Odvezli su se kući taksijem za prevoz pasa. Rolf se s vremena na vreme okretao ka njemu, ali Piti je ležao pozadi i još uvek je bio prilično smlaćen, iako je nekada, dok je Rolf još imao automobil pa su se njime zajedno vozili, tokom čitave vožnje bio nemiran i cvilio i zavijao.

"Valjda nije ništa ozbiljno", pitao je vozač.

"Ne, samo mali rutinski pregled." Rolf se godinama nije vozio taksijem, ni sad zapravo nije mogao sebi to da priuštiti, za pregled i tablete dao je gotovo sav svoj novac. Mogao je da javi bratu da dođe po njega autom, ali sada nije hteo da razgovara s bratom, kasnije će morati, zbog operacije, ali pre toga se bojao. Njegov brat nije naročito mario Pitija, a ni Piti nije naročito mario njegovog brata. Režao je na njega, a ponekad bi i zalajao kad bi im njegov brat došao u posetu. Ali njegov brat ih nije često posećivao. "Baš Vam je lep taj pas", rekao je vozač.

"Jeste, lep je." Ponovo se okrenuo ka Pitiju koji je sada svojim dugim jezikom lizao svoje bokove, tamo gde je lekar ušpricao kontrastno sredstvo. "Rotvajler, je li da?"

"Rotvajler-doberman."

"Baš lepa životinja", rekao je vozač i klimnuo i posmatrao Pitija u retrovizoru. I Rolf je gledao u retrovizor i video veliku glavu svog psa i bio je veoma ponosan.

Rolf je godinama igrao loto, ali je samo jedanput nešto dobio. Preko četiristo maraka, specijalnim sistemom u kojem je koristio deset brojeva u različitim kombinacijama. U svom sistemu imao je tri četvorke i pet trojki i one su mu donele zgoditak od preko četiristo maraka. Da je ispravno tipovao pet brojeva (o čemu je uvek sanjao, šesticu zapravo nikad nije očekivao), u njegovom sistemu bi se možda pojavile čak dve petice, i to bi stvarno bilo nešto, ali i četiristo maraka je za njega u to vreme bilo mnogo novca, iako je tada još imao posao.

Sad više nije igrao ni po kakvom sistemu, jer ga je to svakog vikenda stajalo ulaganja od dvadeset maraka, a kad se valuta promenila i on izgubio posao, četrdeset evra mesečno bilo je za njega jednostavno suviše.

Sada je svake subote u podne predavao samo jedan listić sa šest zaokruženih cifara, četiri zbog četiri slova u njihovim imenima, Piti i Rolf, i pet drugih cifara koje je birao bez posebnog razloga. Ali nije dobijao ništa i nije poznavao nikoga ko je dobio veliki novac na lotou.

" Noć, svetla "
- Stefan Meyer / zbirka priča -

A veliki novac mu je bio potreban. Tri hiljade evra, za njega je to bio veliki novac.

"Da nije za tog džukca", rekao mu je brat, "onda možda. Ali da bi zakrpio jedno odrtavelo kuće..."

"Piti nije odrtavelo kuće."

"Tri hiljade evra, bogamupoljubim, ti misliš da ja plivam u parama?"

"Imaš više nego ja, u svakom slučaju. I kako ne razumeš, to je novi metod, s time on može da poživi do duboke..."

"Slušaj, Rolf, nisam ja kriv što više nemaš posao. I, ti znaš da sam te onda kad je Marta..."

"Ne", rekao je on, "nije reč o njoj, reč je o Pitiju."

"Bogamupoljubim, ako je toliko bolestan, onda ga pusti..."

Otišao je ne rekavši više ništa. Išao je ulicama i razmišljao koga bi još mogao da pita, koga je uopšte poznavao a da ima toliko novca. Onda je otišao kući i legao na tepih pored Pitija. Sad je pravio samo kratke šetnje s njim, i Piti bi uprkos tabletama ponekad opet počeo da šepa. Rolf je ležao pored njega, jedna ruka bila mu je na njegovim leđima, osećao je kako diše, i tako su ležali jedna kraj drugog dok se nije smračilo, pa je on ustao i uključio svetlo.

Napravio je mali krug s Pitijem i pošto je pas iščezao u grmlju i obavio svoje, odveo ga je natrag kući. Po trotoarima u njegovom kvartu ležalo je mnogo psećeg izmeta i on je bio ponosan na to što nijedna gomilica nije bila Pitijeva. Naučio ga je, dok je Piti bio još sasvim mali, da nuždu obavlja samo u grmlju i na livadi.

"Brzo ću se vratiti, mladiću moj, lepo pazi kuću i budi dobar."

Piti je ležao u svom uglu i gledao u njega, kad god je Rolf izlazio iz kuće, gledao je u njega tamnim očima, nije voleo da bude sam, kao ni drugi psi. Kad je morao da izađe na duže, Rolf se javljao svojoj staroj susetki, jer i ona je bila sama i Piti ju je voleo. Bila je prešla sedamdesetu i Rolf je strahovao da bi mogla umreti, jer nije imao nikog drugog ko bi brinuo o Pitiju kad on mora da izađe. Ali sad je hteo samo da prošetia i da razmisli i možda popije gutljaj-dva, za toliko je još bilo novca. Dobacio je Pitiju veliki pseći keks i dok je zatvarao vrata, još ga je čuo kako krcka.

Išao je ulicama, zapravo nije znao kuda, prolazio je pored kafana i roštiljarnica, hteo je da razmišlja, o novcu, o operaciji, ali bio je umoran i hodao je veoma sporo, i znao je da nema nikoga ko će mu pomoći. Popio je dva mala piva na jednom kiosku koji je bio otvoren do duboko u noć. Bio je jedina mušterija, vlasnik se naslonio na tezgju, pio je kafu i pratio pogledom ljude koji su prolazili pored njegovog malog kioska. Rolf je popio još jednu rakiju i platio, onda je i on otišao dalje.

Na jednom uličnom uglu stajao je novi lokal, u njemu još nije bio. Velika svetleća reklama s crvenim slovima "Sportska kladionica" i u izlogu slike s fudbalerima, s bokserima, i jedan veliki konj u galopu sa džokejem koji je nosio kapu i polegao po leđima konja i izgledao kao da će se stopiti s njim. Nekoliko muškaraca izašlo je kroz vrata, glasno su razgovarali i mahali malim novčanicama, nije to bio neki novac, toliko je mogao da raspozna. Išli su niz ulicu glasno razgovarajući i smejući se, a onda su iščezli iza jednog ćoška. Rolf je zastao i gledao slike i tablu, onda se okrenuo i otišao kući.

Dok je sledećeg dana stajao u lokalu, čudio se koliko je veliki i koliko mnogo ljudi stoji oko njega i gleda u mnogobrojne monitore na zidovima. Bila je subota, posle pet sati, i na većini ekrana igrao se fudbal, ali su na nekima galopirali konji, i tamo je stajalo nekoliko muškaraca, držali su u rukama tikete i novine i zurili u konje. Nisu razgovarali i izgledalo je da ne mare za galamu oko sebe. "Sredi ga sad konačno, momče", viknu čovek pored njega i udari pesnicom u vazduh, "zar si toliko glup, pa ovoga bih i ja..."

"Dabome", urlao je čovek pred drugim monitorom, "to je to, dabome, eto mi ga sad", i Rolf polako ode ćutljivim ljudima i konjima. Ali, sad ni oni više nisu bili tako tihi, trka je, činilo se, ulazila u završnicu i oni su nervozno trzali ramenima, premeštali se s noge na nogu i šaputali stvari kao "hajde kreni, hajde povuci", "petica, šta je mene briga za peticu", "da, da, da", "taj ima da propadne, toga će još da srede", a onda su postali nešto glasniji, i onda je i trka bila gotova. Rolf je stajao neposredno iza njih, neki su

" Noć, svetla "
- Stefan Meyer / zbirka priča -

sa svojim tiketima pošli ka dugom šalteru gde je već stajalo mnoštvo ljudi koji su mahali novcem i tiketima i pružali ih muškarcima iza šaltera, tamo je stajalo i nekoliko mladih žena i primalo prognoze i novac, inače u toj prostoriji nije video žene, ne bogami, eno tamo su jedna uz drugu stajale dve starije i proučavale novine koje su bile raširile ispred sebe.

Rolf je prišao monitoru, tu su se sad pojavili brojevi i imena konja. *Kralj zvezda*, mogao je da pročita, onda se ispred njega progurao neki čovek koji je pravio beleške na svojim novinama. "Šta misliš, koliki je ispao glavni dobitak?"

"*Kralj Zvezda* je imao preko sto pedeset za pobeđu, a ni u nagradi nije stajao loše, ne bi svako računao na to. Ima moćno da zazveči u kasi."

"Moćno, nego", rekao je još jedan čovek, "šest-sedam hiljada za glavni, ja mislim, najmanje."

"Ja sam imao *Prairie Louise* u kombinaciji", rekao je neki mali čovek s gustom sedom bradom, koji je je ispunjavao tiket naslonjen na zid pored monitora, "i on je imao prilično dobru kvotu."

"Da, šezdest za deset, to već nije loše, i bogami dobro mu je išlo do finiša." Razgovarali su o protekloj trci, i o sledećoj, ispunjavali prognostičke listiće i listali svoje novine, i Rolf je stajao među njima, nije znao šta treba da znače svi ti brojevi i pojmovi, razumeo je samo jedno: "Šest, sedam hiljada najmanje."

"Kvota", rekao je mali čovek s gustom bradom, "odmah bi morale da stignu i kvote." Obrazovali su krug oko monitora, i onda se opet pojavilo nekoliko brojeva, i mali čovek s gustom bradom je povikao: "Osam hiljada sedam stotina trideset za desetku, đavoganosio, čak i s peticom bi zgrnuo dobru lovu."

"Skoro devetsto za jedan evro", kazao je neki drugi čovek, "samo da sam riskirao, e, sranje, ko je mogao da zna, *Kralj Zvezda* u pobedi, a *Miss Marmelade* i *One Night Girl* u plasmanu, pa ja mogu mirno da igram i loto!" Smejali su se i listali svoje novine, bradonja je sa svojom prognozom krenuo na šalter.

"Osam hiljada sedam stotina trideset", neprestano je ponavljao Rolf na putu kući, "osam hiljada sedam stotina trideset". Deset konja se takmičilo, toliko je razumeo. Tačno tipovati na tri od deset konja, to je izgledalo verovatnije nego čekati peticu na lotou. A sigurno postoje i kombinacije, da ne moraš da se vežeš za startne brojeve konja. Jednom je kao dete bio sa svojom bakom na trkalištu, ali jedino čega je mogao da se seti bili su šareni dresovi džokeja, koji kao da su se stapali u dugačku šarenu traku dok su galopirali ispred njega na svojim konjima.

Ništa nije znao o konjskim trkama ni o kladenju na konje, ali jedan stari prijatelj je u vreme DDR-a i do sredine devedesetih provodio mnogo vremena na hipodromima u gradu i često mu je pričao o tome. I njemu se činilo da se seća kako je taj stari prijatelj, koga nije video već gotovo deset godina, zaradio gomilu novca. I dok je sad išao kući, prolazeći pored kafana i turskog kebaba i onog kioska brze hrane gde je sinoć popio dva piva i rakiju, znao je da je to njegova poslednja šansa, Piti, Rolf i konji.

"Dugo nisi dolazio, Rolf."

Nije rekao "Ej, zdravo", ni "Dobar dan", ni "Šta ti hoćeš", otvorio je vrata, zurio neko vreme u njega, i sad je to izgovorio još jednom, istim tihim glasom: "Dugo nisi dolazio, Rolf."

"Da", rekao je Rolf, "vreme prolazi, Šeferu." Stajali su tako neko vreme, Rolf u hodniku, Šefer u poluotvorenim vratima, gledali su se ćutke dok se svetlo na stepeništu nije ugasio i Rolf rekao: "Ako hoćeš da uđeš..."

"Da, hvala." Išao je za njim kroz hodnik koji je bio potpuno prazan, osim jednog para cipela koje su stajale na velikoj prostirci. Šefer je otvorio jedna vrata i ušli su u sobu koja je takođe bila prazna, samo je sto sa dve stolice bio tu, i na zidu je visila slika, prava uljana slika, reklo bi se, jedan smeđi i jedan beli konj galopirali su sa svojim jahačima kroz zelen valovit predeo.

"Pa sedi."

" Noć, svetla "
- Stefan Meyer / zbirka priča -

"Hvala." Seli su za sto i Rolf je podigao tekstilnu torbu koju je doneo sa sobom. "Imam tu jedan mali poklon." Izvukao je bocu "Zlatne krune" i stavio je na sto.

"Samo najbolje, a, Rolf?" Ustao je i izišao. Rolf je osluškivao, ali ništa nije čuo, nikakvo klapanje ormarskih vrata, nikakvo cangrljanje. Onda se Šefer vratio s dvema čašama za vodu. "Dosta vremena je prošlo otkako smo zajedno pili."

"Da, prošlo je", rekao je Rolf.

Šefer odvrnu zatvarač i nali obe čaše dopola. "No, onda, nazdravlje, za tvoju posetu."

"Za naše ponovno viđenje", rekao je Rolf, podigli su čaše i pili. Rolf je, pijuci, nekoliko puta bacio pogled unaokolo, ali u sobi zaista nije bilo ničega osim stola i stolica i slike. Na stolu nije stajala nikakva pepeljara iako je Šefer nekada dimio kao odžak.

"Kako ti ide?" Šefer je još držao čašu u ruci i vrteo je, nije prestajao da je vrti.

"Hvala, ide nekako", rekao je Rolf, "a tebi?"

Šefer se nasmejao, vrteo čašu još neko vreme, onda je stavio na sto.

"Sjajno, Rolf, sjajno."

Rolf klimnu i pogleda na sto, onda uze bocu. "Je l' znaš da 'Zlatna kruna' ima još samo dvadeset osam procenata? Ne više trideset dva, kao nekada. Zbog poreza, razumeš, da bi važila za liker. Bar sam ja tako čuo." Opet je napunio čaše dopola.

"Tja", kazao je Šefer, "baš zanimljivo. Svašta se promenilo." Pili su. Nekada su često sedeli zajedno i pili i pričali.

"Čuo sam za tvoju ženu", kazao je Šefer, "žao mi je."

"Hvala. Prošla je već cela večnost. Sad imam psa. Nije isto, ali nisam sam."

"Tja", rekao je Šefer, "neka životinja je dobra stvar."

"Hoćemo li još po jednu?"

"Naravno. Što da ne." Pili su. Napolju se polako smrkavalo, Rolf je pogledao u prozor i mogao je da vidi crvenu svetlost sutona nad kućama. "A ti", pokazao je na sliku, "i dalje si u tome, i dalje konjar Šefer?"

Šefer nije ništa rekao, ponovo je uzeo praznu čašu i vrteo je. Vrteo ju je na površini stola, i ćutali su i nisu se gledali, samo šum prazne čaše koju je Šefer vrteo na stolu. Onda on spusti čašu i ustade. "Skoro će noć", rekao je "kasno si došao." Otišao je do vrata i uključio svetlo. Onda je otišao do zida sa slikom. "Ovo je pravi Emil Folkers. Vredna stvarčica. Hiljadu osamsto devedeset druga. Godina, mislim. Kupio sam od nekog kolekcionara, pre više od decenije. Berlin, Hopegarten. Taj nije silazio sa staze. Izgubio je toliko da je skoro bankrotirao. Meni je tad u poslu lepo išlo, otkupio sam po dobroj ceni. Ništa više nemam, samo to."

Stajao je pred slikom, leđima okrenut Rolfu, i nije se pomerao, jednostavno je stajao i gledao je, ruku prekrštenih na grudima. Rolf nali sebi malo "Zlatne krune", nasloni se i otpi. Onda poče da vrti praznu čašu na površini stola.

"Lepa slika, je l' da?", rekao je Šefer.

"Da, predivna." Rolf je gledao postrance od Šefera, u zeleni brežuljkasti pejzaž i dva konja. Jahači su sedeli u sedlu veoma pravo, ne kao džokej na slici u sali kladionice, koji je duboko polegao po leđima svoga konja.

"Da. Predivna. Ali pogrešna. Slika je pogrešno naslikana. Nijedno oko ne može da uhvati pokret prednjih i stražnjih konjskih nogu u galopu." Šefer se polako vrati za sto i uze jednu čašu. Bila je prazna i Rolf mu nali. Šefer je stajao pored stola i pokazivao čašom na sliku. "Faza galopa u snu. Jesi li već čuo za to?"

"Ne", rekao je Rolf. Šefer otpi. "Vidiš li prednje noge, kako visoko grabe napred, sa mnogo snage, je l' da? Čini nam se, elegantno. Kopita jedva dodiruju tle." Otpio je još jedan gutljaj i ponovo prišao slici. "Dođi, dođi ovamo." Rolf je ustao i stao pored

" Noć, svetla "
- Stefan Meyer / zbirka priča -

njega. "A sad pogledaj u stražnje noge, kako ih konj zabacuje, s cevanicama savijenim unatrag. I razumeš li, baš je to pogrešno. Ako prednje noge bez kontakta sa tlom tako visoko grabe napred", kucnuo je slobodnom rukom sliku, "onda stražnje noge ponovo traže oslonac u smeru težišta, a ono je ovde", kucnuo je stomak konja, "duboko ispod tela. Ali, Folkers to tada nije mogao da vidi. Nema oka koje može da uhvati pokret dok oni galopiraju. Ovo ovde je faza galopa u snu, Rolf."

Ponovo su seli i pili. Napolju se sad potpuno smrklo i Rolf je video njihove odraze u prozorskom oknu. Na prozorima nije bilo zavesa. "Treba mi tvoja pomoć, konjaru Šeferu." Uzeo je bocu i podelio ostatak na njihove čaše.

"Nema više konjara Šefera, Rolf." Šefer ga pogleda i osmehnu se. "Godinama nisam bio na stazi. Na to si mislio, zar ne."

"Moram da dobijem. Ne ide drugačije. Moram da dobijem, Šeferu."

"Ako moraš da dobiješ, izgubićeš."

"Ali ti, ti si tako često dobijao. Uvek si pričao kako dobijaš. Osamsto, devetsto, dve hiljade, šest hiljada. Uvek si govorio da šansa postoji. Uvek si govorio da konje razumeš bolje nego..."

"Nego ljude? Ja sam to rekao?" Šefer pogleda svoju punu čašu i praznu bocu, sada je otpio sporije. "Glavna stvar je sreća, Rolf, u tome je cela tajna. Sreća. I malo osećaja. Poznavao sam ljude koji se nikada nisu kladili a onda su dobjali triling, dvanaest hiljada za deset, i to čak bez ikakve kombinacije."

"Ti sad hoćeš da mi kažeš kako si svih tih godina samo imao sreću?"

"Ne." Šefer se nasmeja. "Pa vidiš."

"A ako ja pokušam, ako sam pokušam, kaži mi bar šta moram da radim. Hoću bar da pokušam."

"Kupi novine. 'Sportski svet', tamo ćeš naći sve što moraš da znaš. Statistiku, trenutnu formu, da li konj poznaje džokeja, i ako ti se neko ime dopadne, *Sea Lily* ili *Yes, I Will Win*, onda tog konja i uzmi. Ako stvarno hoćeš da napraviš novac, Rolf, tipuj samo na veliki dobitak. Uzmi tri konja u kombinaciji, onda može da ti bude svejedno kojim redom ulaze. To će te koštati šezdeseticu, ako igraš za deset. Uvek igraj na punu kvotu. Vodi računa da imaš bar jednog autsajdera, inače nećeš dobiti dobre kvote. Nisu svi autsajderi gubitnici. Ali, nemoj da uzimaš one sa najvišim kvotama, gledaj autsajdere sa sve boljom formom. I nemoj da se predaješ kad si u minusu, uvek sebi kaži, u sledećoj trci napraviću veliki novac. Ako to nije bila poslednja trka tog dana." Ponovo se nasmejao i srknuo iz čaše. "I tipuj samo na trke u kojima ima dobrih kvota. Hoćeš da ideš već sledeće subote, zar ne?"

"Hoću", rekao je Rolf, "moram."

"Koliko hoćeš da reskiraš?"

"Trista trideset. Sve što imam."

"I ja primam isto toliko, Rolf. Svakog meseca." Pogledaše se i klimnuše. Šefer mu je još malo govorio na šta da pazi kad se konji pojave u padoku, rekao je da konji koji su ranije bili sasvim dobri, "to vidiš u statistici, Rolf", posle dugog gubitničkog niza opet mogu nešto da urade, "oni tada imaju vraški dobre kvote", pričao je o neverovatim obrtima koje je doživeo, "veliki autsajderi odjednom su bili veliki pobednici", naveo mu je nekoliko imena džokeja i trenera koje je trebalo da upamti, rekao da tu i tamo treba da oslušne kako tipuje komentator trke, jer on ima insajderska znanja, "ali ako imaš osećaj, ako si siguran, ne daj da on mnogo utiče na tebe." Rolf je, međutim, znao da su njegove šanse ravne nuli ako konjar Šefer ne pođe s njim. I Šefer ispi svoju čašu u cugu.

"Početnici, Rolf, često imaju najviše sreće, i samo je u tome stvar." Onda se rastadoše i dok je silazio niz stepenice, Rolf je znao da se zaletio, ali nije imao šta da izgubi, samo novac za mesec dana. Neće njih dvojica umreti od gladi ako sav taj novac propadne. Sakrio je još nekoliko novčanica između videokaseta. A ako dobije... Ne moraju odmah da budu cele tri hiljade, s hiljadu dvesta, hiljadu četiristo mogao bi lekaru da da kaparu. I zamišljao je, dok je mračnim ulicama išao kući, kako konji pred njegovim očima galopiraju ka cilju.

" Noć, svetla "
- Stefan Meyer / zbirka priča -

"Grla sad ulaze u pretposlednju krivinu. Napred je bez promene *Planet Pony*, odmah iza njega *Makov Cvet*, koga upravo napada *Tumač Snova*... I *Lonely Affair* izjednačuje. Sad *Miss Money Penny* popravlja iznutra svoju poziciju... Inače, sva su grla u grupi. Samo je *Elvis' Love Song* daleko pozadi." Glasovi i boje, ljudi i konji. Koliko ljudi dovodi svoje pse na trkalište.

Rolf je hodao kroz noć. Nije znao koliko je kasno, nije tačno znao gde je i koliko još mora da hoda da bi stigao kući. Bio je pijan i malo se teturao, tu i tamo je zastajao i pridržavao se za zid. Pobjednik se prepoznaje već na startu. Kakva budalaština, mislio je. Nastavio je nesigurno da hoda. "Ovo ovde je faza galopa u snu", vikao je kroz praznu, mračnu ulicu. Ulica mu se činila nepoznata, kao da je u nekom drugom gradu. Ali, iako je u njegovoj glavi sve igralo kao ludo, znao je da je u svome gradu, samo što je, dok se teturao u pravcu gradske periferije, u pravcu istoka, bio negde drugde, glasovi, boje, ljudi, konji.

"Prilazi se završnoj krivini. *Planet Poni* vodi za oko dve dužine ispred *Belonije* koja dolazi, *Makov cvet* je na trećem mestu, *Ahab* odlično kreće spolja. *Planet Poni* ispred *Belonije* i *Makovog Cveta*.

Glas komentatora je sve glasniji. Čuje se zvono. Piti laje. Pred vratima stoji Šefer. Nosi smeđu jaknu, naočari za sunce i karirani kačket, navučen duboko na čelo. U jednom džepu jakne su urolane novine. "Već sam se uplašio da si otišao."

"Ovo je moj pas Piti."

"Zdravo, Piti."

"I zbog njega hoćeš sve da riskiraš?", pita Šefer dok stoje pored štanda s koktelima i ispijaju mohito i Rolf mu je već sve ispričao. "Da", rekao je Rolf, "hoću da poživi do duboke starosti."

"Zbog psa", kaže Šefer i širi svoje novine, "to donosi sreću." Na stranici s drugom trkom zabeležio je svašta, nekoliko konja je zaokružio i pored njih zapisao male brojeve. U prvoj trci ne može mnogo da se uzme", rekao je, "ali tu malo uvećavamo naš početni kapital. Ta stvar je sigurna." I on zaista izgleda sasvim siguran dok ispunjava tiket s crvenim otiskom.

"Tipujemo na mali dobitak, trojka na jedinicu i petica na dvojku. Malo je riskantno, ali je devedeset posto u redu. Daj mi stotku."

"Stotku?"

"Ako se kladimo za stotku, zaradićemo najviše šezdeset, sedamdeset. I to ćemo onda da stavimo na isplative opklade."

"Stotka." Rolf mu daje dve novčanice. Idu pored padoka, okružen je ljudima, oni su naslonjeni na ogradu i posmatraju konje koje devojke i mlade žene vode na povocu u krug. Šefer staje. "Tamo, eno tamo su naši momci." Brojevi su na ašama ispod sedla i Rolf vidi njihove momke, dva velika, smeđa konja s dugim nogama, još bez jahača. Još nikada nije tako detaljno zagledao konje.

"Ne može da omane. Gledaj kako mirno i snažno koračaju. Trojka je pobjednik. Vidiš li prekrasan kratki vrat i ramena. A petica ide na drugo mesto. Mogu to da osetim, Rolf, ostali ne vrede mnogo, i naši momci imaju dva vraški dobra džokeja u sedlu. Stvar je sigurna, Rolf." Prolaze pored svih tih ljudi, čitav niz natkriljenih stolova, ljudi stoje gusto zbijeni i ispunjavaju svoje tikete. Rolf gleda na tribinu preko puta, na drugoj strani staze. Može da raspozna ljude, vidi kako se ljeskaju dvogledi. Šefer stoji u redu pred jednim od šaltera za klađenje i maše mu listićem. I u pravu je on, ta stvar je sigurna.

"Broj pet, *Winning Streak*, ispred broja pet, *Milijana*, i broja sedam, *Bez Reči*. Margine za polovinu dužine i za glavu." Dobijaju sedamdeset evra, tačno kako je rekao konjar Šefer.

I onda sve ide vrlo brzo, piju još jedan mohito, i opet je otišlo sedamdeset evra, druga trka, veliki dobitak kao trojna kombinacija, *Lady Diana* upropašćuje sve. "Sad smo na nuli", kaže Šefer, "računajući i koktele. Nula je moj srećan broj, zamisli. A s obzirom na opštu taktiku, bili smo sasvim dobri. Važna je taktika, Rolf, kao kod konja."

" Noć, svetla "
- Stefan Meyer / zbirka priča -

"Važna je taktika", vikao je Rolf kroz praznu ulicu, onda je seo na jedan prag. Ispreturao je džepove, našao cigaretu i pripalio. Već godinama nije pušio, baš kao ni Šefer, koji je sa sobom imao dve kutije i dimio jednu za drugom. Rolf samo što nije zaspao, ali onda je naglo skočio, jer noć više nije bila mirna.

"Iza vodeće trojke sad je *Bakarna Ruža*, *Bakarna Ruža* za glavu, sad napada, kratka glava, pozadi *Lonely Affair*, a zatim *Ahab* koji ide dobro. I *Kraljica Senki* sad stoji bolje. Na poslednjem mestu još uvek je *Elvis' Love Song*. Ulazi se u poslednju krivinu."

"Odmah se vraćam", kaže Šefer. Ostavlja svoj mohito i odlazi do jednog starog čoveka koji stoji pored žbuna direktno ispred staze i već mu je nekoliko puta mahnuo. Rolf ispija svoj mohito, onda uzima Šeferov. Pije i zatvara oči. Opet čuje i vidi kako startne mašine odskaču i konji kreću u galop. "Nijedno oko ne može da uhvati pokret kad galopiraju." Ali, njemu se činilo da vidi kako se prednje noge devet konja gotovo sinhrono otiskuju u vazduh. I onda su pojurili, iščezavali iz njegovog vidnog polja, galopirali stazom, peta trka, sto dvadeset evra u minusu, šezdeset evra u loncu, veliki dobitak u triling kombinaciji, i on opet čuje glas komentatora: "*Dancing Mo* za dve dužine napred", opet čuje Šeferov glas pored sebe: "Nemaj brige, još će taj da nadrlja, taj će da propadne", i konjar Šefer ima pravo, u završnoj deonici on je još samo na trojci, *Dancing Mo* za kratku glavu ispred *Tulipe*, *Tulipe* je sad u istoj liniji, napred bez promene, *Kvadriga* i *Zaksenšturm* za dužinu i po ispred *Mo* i *Tulipe*, *Dancing Mo* ili *Tulipe*, *Dancing Mo* ili *Tulipe* ... ovde će morati da odluči fotofiniš. *Kvadriga* ispred *Zaksenšturma*, onda *Dancing Mo* ili *Tulipe*. Postaje zanimljivo, sudijski kolegijum samo što nije saopštio odluku, ne bacajte svoje tikete, dame i gospodo." I on pored sebe opet čuje glas konjara Šefera: "Ovo je naše, ovde dobijamo, *Tulipe* na trojci, ala ćemo da napunimo kasu, poživeće tvoj pas do duboke starosti."

"Imam par vraški dobrih tipova za pretposlednju trku", šaputao je Šefer pored njega, "onaj stari preko je bivši džokej, doneo mi je svojevremeno mnogo novca. Veruj mi, Rolf, sad ćemo stvarno da nagarimo. Imamo za nuždu i poslednju trku, ali to nam uopšte neće trebati, stari zlata vredi, a u poslednjoj trci, e tu ću ja imati dva grla, na njih niko ne računa. Vraški nam je dobra taktika, Rolf. Biti sasvim blizu, sasvim blizu..." Ponovo pripaljuje jednu. I Rolf hoće da puši i tako žurno grabi kutiju da nekoliko cigareta ispada iz nje, i onda vraća kutiju u džep. "Ispunjavaj", kaže, "ispunjavaj", i daje Šeferu novac. Šefer se naginje nad tiket, Rolf ispija svoj mohito, onda polazi prema klozetima. Ide pored svih tih ljudi, čuje ih kako pričaju i smeju se, vidi ih kako ispunjavaju tikete na natkriljenim stolovima koji izgledaju kao korita za konje, kratko pogleda konje u padoku i tribinu na drugoj strani staze, prolazi pored dugih redova ispred šaltera za kladenje i ima osećanje da će se upišati pre nego što stigne do klozeta. Neki čovek stoji pored lavaboa i briše lice i gleda u ogledalo. "Bakarna Ruža", šapuće neprestano, "Bakarna Ruža", i telo mu se ljulja napred i natrag.

"A, ne", šaputao je Rolf i išao preko raskršća, išao posred ulice, ali ulica je bila prazna, "batali *Bakarnu Ružu*, prijatelju". Ponovo je doteturao do trotoara i sad je znao gde je. Ispred sebe je video veliku ulicu sa mnoštvom turskih kebaba i kafana. Moralo je biti već iza dvanaest i on je gledao u nebrojna svetla, ljudi su i noću bili gladni i žedni. Pošao je prema svetlima, par stotina metara ispred sebe video je crvena slova "Sportska kladionica". Pošao je brže, gotovo je trčao, kašljao je, imao je osećaj da će povratiti i njegov kašalj razlegao se ulicom, gotovo kao neki mali eho. Onda je stao pred jedan izlog i gledao u sliku konja u galopu. Nekoliko muškaraca izašlo je kroz vrata, mahali su malim novčanicama, novca tu nije bilo, toliko je mogao da raspozna.

"*Makov Cvet* i *Belonija* sad napadaju *Planet Pony*. Spolja *Ahab* i *Kraljica Senki* u stopu jedno za drugim... *Makov Cvet* i *Belonija* ... iznutra *Makov Cvet*, spolja *Belonija* s *Ahabom* i *Kraljicom Senki*... i sasvim spolja u napadu *Elvis' Love Song*... *Elvis' Love Song* izlazi na čelo ... *Elvis' Love Song* nezadrživo stiže ... *Elvis' Love Song* je sad ispred svih u finišu, poslednji metri... *Elvis' Love Song*, pa *Makov Cvet* i *Kraljica Senki*... *Kraljica Senki* sad ispred *Makovog Cveta*, *Ahab* se probija ispred *Makovog Cveta*, *Kraljica Senki* sad ispred *Ahaba* i *Makovog Cveta* ... napred još uvek *Elvis' Love Song* ... *Elvis' Love Song* je pobednik, ispred *Kraljice Senki* i *Ahaba*, 'Nagrada Komunalnih službi' za *Elvis' Love Song*, ko bi to pomislio, *Elvis' Love Song* ispred *Kraljice Senki* i *Ahaba*."

Viču i grle se, Rolf je na trenutak na zemlji, ali odmah skače na noge i baca se o vrat konjaru Šeferu i smeje se i viče. Ali konjar Šefer je odjednom opet sasvim miran i kaže: "Uspeli smo, Rolf, uspeo si, daj da sačekamo kvote, ali ja verujem da će kasa do vrha biti puna, *Elvis* i *Kraljica Senki* i *Ahab* sve sređuju, ta rekao sam ti. A *Elvis* je čak bio skroz pozadi, ali rekao sam ti ja, pobednik se ne prepoznaje još na startu."

" Noć, svetla "
- Stefan Meyer / zbirka priča -

Rolf se okrenuo, crvena slova "Sportska kladionica" već su bila dobar komad puta iza njega, preturao je po džepovima, još je bio toliko smeten da nije znao gde je stavio novac. Prilično dugo, dok je teturao ulicama, jer mora biti da je posle trke negde nešto popio, verovao je čak da je sve to samo sanjao, "ovo ovde je faza galopa u snu", da je sve izgubio kad je sve riskirao. Ali, sad je osećao veliki svežanj u postavi svoje jakne. Četiri i po hiljade, poživće Piti do duboke starosti.

"Koliko ti hoćeš, Šeferu?"

"Sve je tvoje, Rolf, za tvog psa. Daj mi dve stotine za poslednju trku."

I Rolf je zamišljao kako konjar Šefer u poslednjoj trci dobija nekoliko hiljada. I onda je mislio na Pitija i hodao je dalje u pravcu gradske periferije, u pravcu istoka, gde je stanovao, i nije primetio tri čoveka koji su išli za njim.